

Gani Manus jērus

PREZIDENTS HENRIJS B. AIRINGS

Otrais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Glābējs mācīja Pēterim un Saviem citiem apustuļiem un mācekļiem kāpēc, un kā jārūpējas par citiem. Jūs atceraties, ka Bībeles stāstā Viņš pirms mācīšanas cilvēkus paēdināja. Viņš ir ticis sist krustā un tad augšāmcelās. Viņa kalpi bija aizgājuši uz Galileju. Viņi bija zvejojuši visu nakti, bet nekā nebija noķēruši. Kad ritausmā tie tuvojās krastam, sākumā tie Viņu neatpazīna. Viņš uzrunāja tos, pastāstot tiem, kur izmest savus tīklus, un tad, kad viņi izdarīja tā, kā Viņš to tiem bija teicis, tīkli bija pilni. Krastā tie steidzās Viņu sveikt.

Tie atrada kvēlojošas ogles, uz kurām cepās zivis, un maizi. Es bieži brīnos, kurš iekūra uguni, noķēra zivi un sagatavoja ēdienu, bet tas bija Skolotājs, kas sagatavoja Savus mācekļus, lai tie varētu būt paēdināti ar vairāk nekā zivi un maizi. Viņš ļāva tiem vispirms paēst. Un tad Viņš mācīja tiem par garīgo barību. Un Viņš deva tiem bausli, kas vēl joprojām attiecas uz katru no mums.

„Kad viņi azaidu bija turējuši, Jēzus saka Sīmanim Pēterim: Sīmani, Jāņa dēls, vai tu Mani mīli vairāk nekā šie? Tas Viņam

saka: „Tiešām, Kungs, Tu zini, ka es Tevi mīlu! Viņš saka tam: Gani Manus jērus!“ (Jāņa 21:15).

Mūsu derība paēdināt

Dieva svētie vienmēr ir bijuši saistīti ar derību paēdināt cits citu ar garīgo barību, jo īpaši paēdināt tos, kas ir vāji evaņģēlijā. Mēs esam svētīti, jo varam dzīvot laikā, kad uzticīgiem svētajiem jāsaņem lielākās spējas palīdzēt jaunajiem Baznīcas locekļiem, līdz ar to šīs spējas tiem tiks dotas. Šis spēks starp Tā Kunga ļaudīm jau ir ticis dots agrāk. Šis ir apraksts par to, kā Tā Kunga ļaudis to reiz ir darījuši laikā, par kuru tiek stāstīts Mormona Grāmatā: „Tie tika ieskaitīti . . . lai viņi varētu tikt pieminēti un baroti ar labo Dieva vārdu, lai turētu tos uz pareizā ceļa, lai turētu tos nepārtraukti modrus lūgšanā, palaujoties vienīgi uz Kristus nopelniem, kurš bija viņu ticības sācējs un piepildītājs.“ (Moronija 6:4).

Visi mēs reiz esam centušies stiprināt cita cilvēka ticību. Lielākā daļa ir jutuši citu rūpes par mūsu ticību, un līdz ar to mēs esam sajutuši arī viņu mīlestību. Vairāk kā tikai dažiem no mums ir bijis bērns, kas lūkojās uz mums un teica: „Vai tu vēlies doties uz

Baznīcu kopā ar mani?“ vai „Vai tu lūgsi ar mani?“ Un mums ir bijušas arī vilšanās. Kāds, kuru mēs mīlam, var nepieņemt mūsu centienus, stiprināt viņa vai viņas ticību. Mēs zinām no sāpīgās pieredzes, ka Dievs respektē Savu bērnu izvēli nepieņemt palīdzību. Tomēr šis ir laiks, lai mēs ar jaunu spēku sajustu optimismu un cerību, ka mūsu spēks stiprināt tiks palielināts.

Tas Kungu caur Savu dzīvo pravieti mums ir teicis, ka Viņš saglabās bagātīgo jaunopievērsto ražu, kas ieiet kristības ūdeņos. Un Tas Kungs to paveiks caur mums. Tāpēc mēs varam būt pārliecināti, ka, darot vienkāršas lietas, lietas, ko var paveikt pat bērns, mums tiks dāvāts dižs spēks, lai stiprinātu ticībā vājos.

Mēs varam sākt savā sirdī. Tās, ko mēs vēlamies ar visu sirdi, lielā mērā noteiks to, vai mēs varam pretendēt uz Svētā Gara klātbūtni, bez kura nepastāv garīgā spēcīgāšana. Mēs varam sākt šodien, cenšoties ieraudzīt tos, kurus ir jāpabaro, tādā veidā, kā Debesu Tēvs viņus redz, un sajūst nedaudz no tā, ko Debesu Tēvs jūt pret viņiem.

Tie jaunie Baznīcas locekļi ir Viņa bērni. Viņš pazina tos un tie pazina Viņu pasaulē pirms šis. Viņa un Viņa Dēla, Jēzus Kristus, mērķis ir likt viņiem atgriezties pie Viņa un dot tiem mūžīgo dzīvi, ja vien tie to izvēlēties. Viņš ir vadījis un atbalstījis Savus misionārus ar Svēto Garu, lai viņi atrastu, mācītu un kristītu tos. Viņš ļāva Savam Dēlam samaksāt cenu par viņu grēkiem. Mūsu Tēvs un Glābējs uzlūko šos pievērstos kā jaunus jērus, kas ir dārgi atpirkti par samaksu, ko mēs nevaram aptvert.

Laicīgie vecāki varētu nelielā mērā novērtēt mīlošā Debesu Tēva sajūtas. Kad mūsu bērni ir sasnieguši vecumu, kad tiem ir jāpamet mūsu aprūpe, mēs kļūstam nobažījušies par viņu drošību un noraizējušies par to, vai tie, kuriem ir jāpalīdz viņiem, viņus nepievils. Mēs varam sajūst vismaz nelielu daļu no Tēva un Glābēja mīlestības pret jaunajiem Baznīcas locekļiem un to uzticību, ko Viņi mums dāvāja, pabarot citus.

Mūsu pašlaušanās uz Garu

Mūsu jūtas sirdī pret jaunajiem Baznīcas locekļiem sniegsies tik tālu, lai dotu mums tiesības uz Svētā Gara palīdzību un tādejādi dotu iespēju pārvarēt bailes, kas varētu atturēt mūs no mūsu svētā pienākuma. Ir gudri bažīties, ka mūsu pašu prasmes ir nepiemērotas, lai pildītu aicinājumu—stiprināt citu ticību. Mūsu pašu spējas, lai arī cik lielas tās būtu, nebūs pietiekamas. Bet šis

reālistiskais skats uz mūsu spēju robežām, rada pazemību, kas var novest pie pašlaušanās uz Garu, kas savukārt noved pie spēka.

Prezidents Brigams Jangs (1801–1877) teica mums būt drosmīgiem, neskatoties uz mūsu vājībām: „Ja, uzrunājot draudzi, runātājs nav spējīgs pateikt vairāk kā pusduci teikumu, un tie paši ir neveikli izveidoti, bet viņa sirds ir šķīsta Dieva priekšā, tad tie daži kļūdainie teikumi ir daudz vairāk ievēribas vērti nekā dižākā daiļrunība bez Tā Kunga Gara un tiem ir daudz lielāka patiesā vērtība Dieva, eņģeļu un visu labo cilvēku acīs. Ja lūdzot cilvēks lieto tikai dažus vārdus un tie tiek neveikli izteikti, bet sirds ir šķīsta Dieva priekšā, tad šai lūgšanai ir daudz lielāka vērtība nekā Cicerona [pirmais gadsimts p.m.ē. romiešu orators] daiļrunībai. Vai tad Tas Kungs, mūsu visu Tēvs, uztraucas par izteiksmes veidu? Vienkārša un godīga sirds ar To Kungu ir daudz vairāk vērtā nekā visa greznība, lepnums, krāšņums un daiļrunība, ko radījis cilvēks. Kad Viņš lūkojas uz sirdi, kas ir pilna ar patiesumu, godīgumu un bērnam līdzīgu vienkāršību, Viņš redz likumsakarību, kas pastāvēs mūžīgi—tas ir manas valstības gars—gars, ko Es esmu devis saviem bērniem.“⁴¹

Bērns var paveikt lietas, kas dos mums spēku stiprināt citu ticību. Bērni varētu ielūgt nesen pievērstu Baznīcas locekli doties kopā ar viņiem uz dievkalpojumu. Bērni varētu smaidīt un sveikt jauno Baznīcas locekli, kad tas ienāk lūgšanu namā vai klasē. To varam darīt arī mēs. Un tikpat droši, kā mēs to darīsim, Svētais Gars būs mūsu pavadonis. Bailes no tā, ka nezinām, ko teikt, un bailes tikt atraidītiem pazudīs. Jaunatnācējs neliksies mums svešs. Un Svētais Gars sāks barot viņu pat pirms mēs būsim sākuši runāt par evaņģēlija patiesībām.

Tas neprasa lielāku aicinājumu kā būt par Baznīcas locekli, lai pabarotu kādu, lai piedāvātos palīdzību. Ja mēs esam gatavojušies, tad tie no mums, kuriem ir aicinājums mācīt vai sludināt, var pabarot ar labo Dieva vārdu. To mēs varam darīt katru reizi, kad runājam ar kādu jauno Baznīcas locekli, un katru reizi, kad mēs aktīvi piedalāmies stundās. Mums ir nepieciešama palīdzība no Gara, lai runātu vārdus, kas baros un stiprinās.

Divi nosacījumi, lai saņemtu palīdzību

Pastāv divi svarīgi nosacījumi, lai ielūgtu Garu un saņemtu vārdus, ko runāt, kad mēs barojam citus. Tie ir ikdienas Svēto Rakstu studijas un ticīga lūgšana.

Svētais Gars vadīs mūs, kad mēs runājam, ja mēs studēsim un pārdomāsim Svētos Rakstus katru dienu. Svēto Rakstu vārdi ielūdz Svēto Garu. Tās Kungs to ir pateicis šādā veidā: „Nemeklē paziņot Manu vārdu, bet vispirms meklē iegūt Manu vārdu, un tad tava mēle tiks atraisīta; un tad, ja tu vēlies, tev būs Mans Gars un Mans vārds, jā, Dieva spēks cilvēku pārliecināšanai (M&D 11:21). Studējot Svētos Rakstus katru dienu, mēs varam paļauties uz šo svētību pat ikdienas sarunās vai stundās, kad skolotājs var mums lūgt atbildēt uz jautājumu. Mēs pieredzēsim spēku, ko apsolīja Tās Kungs: „Nedaudz uztraucieties iepriekš, ko jūs runāsiet; bet paglabāji savos prātos nepārtraukti dzīvības vārdus, un jums tiks dota tanī pašā stundā tā daļa, kas tiks piešķirta katram cilvēkam“ (M&D 84:85).

Mēs augstu vērtējam Dieva vārdu ne tikai lasot Svēto Rakstu vārdus, bet arī studējot tos. Mēs varam saņemt vairāk, pārdomājot dažus vārdus, tad ļaujot Svētajam Garam izveidot tos mums par dārgumiem, un beidzot ātri un virspusēji pārļausot veselās Svēto Rakstu nodaļas.

Tāpat kā Svēto Rakstu pārdomāšana ielūdz Svēto Garu, tieši tāpat to dara arī ikdienas lūgumi lūgšanā. Ja mēs nevēršimies ar lūgumu lūgšanā, Viņš reti nāks, un bez mūsu lūguma, Viņš diez vai uzkavēsies. „Un Gars tiks dots jums ar ticības lūgšanu, un, ja jūs nesaņemsit Garu jūs nemācīsiet (M&D 42:14). Patiess, pastāvīgs lūgums pēc Svētā Gara sabiedrības, ar šķīstu nolūku pabarot mūsu Tēva bērnus, noteikti nesīs svētības mums un tiem, kurus mēs mīlam un kuriem mēs kalpojam.

Labais Dieva vārds, ar kuru mums ir jābaro, ir vienkārša evaņģēlija mācība. Mums nav jābaidās ne no vienkāršības, ne no atkārtotības. Tās Kungs pats aprakstīja to, kā šī mācība nonāk vīriešu un sieviešu sirdīs, lai tos pabarotu:

„Un šī ir Mana mācība, un tā ir tā mācība, ko Tēvs Man ir devis; un Es liecinu par Tēvu, un Tēvs liecina par mani, un Svētais Gars liecina par Tēvu un Mani; un Es liecinu, ka Tēvs pavēl visiem cilvēkiem visur nožēlot grēkus un ticēt Man.

Un tas, kas tic Man un top kristīts, tas tiks izglābts; un tie ir tie, ka iemantos Dieva valstību.

Un tas, kas Man netic un netop kristīts, tiks pazudināts.

Patiesi, patiesi Es saku jums, ka tā ir Mana mācība un Es liecinu par to no Tēva; un, kas tic Man, tic arī Tēvam; un tam Tēvs liecinās par Mani, jo Viņš piemeklēs to ar

uguni un ar Svēto Garu“ (3. Nefija 11:32–35).

Tās Kungs turpināja aprakstīt tos, kuri tiks pabaroti ar šo vienkāršo mācību un tādējādi izturēs, tos, kuri iemantos celestiālo valstību, kā arī tos, kuri ir nevainīgi kā bērni. Tās prasa nevainīga bērna sirdi, lai sajustu Gara pamudinājumus, paļautos šīm pavēlēm un paklausītu. Tas ir tas, kas tiek prasīts, lai cilvēks tiktu barots ar labo Dieva vārdu.

Jēra labsirdība

Un tas ir tas iemesls, kāpēc mēs varam būt tik optimistiski savos pienākumos, barot jaunās Baznīcas locekļus. Lai cik arī daudz vai maz tie zināja par mācību, viņi pazemīgi ir pieņēmuši kristīšanās priekšrakstu un saņēma tiesības uz Svētā Gara sabiedrību. Un tā pati viņu ticības labsirdība, kas liek Glābējam runāt par tiem kā par jēriem, nāk laikā, kad tie sevi ir pierādījuši kā cilvēkus, kas grib darīt to, ko Glābējs lūgs no viņiem.

Ja visas prasības kļūst par Baznīcas locekli tiek izskaidrotas skaidri un ar mīlestību, ja iespēja kalpot Baznīcā tiek gudri palielināta un ja viņu kalpošana tiek novērtēta ar žēlsirdību un stiprināta ar pastāvīgu uzmundrinājumu, tad viņi tiks stiprināti ar Svētā Gara sabiedrību un tad viņi tiks pabaroti ar spēku, kas ir pārāks par mūsu. Viņiem izturot, pat elles vārtiem tos nebūs uzvarēt.

Prezidents Brigams Jangs deva solījumu, attiecībā uz to, kā viņu spēks pretoties augs: „Tie, kas ir pazemojuši sevi Tā Kunga priekšā un gaida uz to Kungu ar visu sirdi un labu prātu, saņems laiku pa laikam rindiņu pēc rindiņas, šeit pa drusciņai, tur pa drusciņai, tagad un atkal, kā [brālis] Džons Teilors saka, kamēr tie saņems noteiktu daudzumu. Tad tiem ir jābaro un jālolo tas, ko viņi saņēma un jāpadara tas par pastāvīgu pavadoni, atbalstot katru labu domu, mācību un principu, kā arī paveicot jebkuru labu darbu, ko tie var paveikt, līdz beidzot Tās Kungs kļūs viņos par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvībai.“²

Tas ir tas, ko Moronija grāmatā nozīmē vārdi: „paļaujoties vienīgi uz Kristus nopelniem, kurš bija viņu ticības sākējs un piepildītājs“ (Moronija 6:4). Tas ir Glābējs, kas padarīja iespējamu, ka mēs tiekam attīrīti caur Viņa veikto Grēku Izpirkšanu un mūsu paklausību Viņa baušļiem. Un tas ir Tās Kungs, kurš pabaros tos, kas ar ticību dodas kristību ūdeņos un saņem Svētā Gara dāvanu. Ja tie vienmēr atcerēsies Viņu un turpinās ar bērnam līdzīgu

paklausību, tad tas ir Viņš, kas nodrošinās to, ka Svētais Gars vienmēr būs ar tiem.

Jūs un es ar maziem līdzekļiem varam un būsīm daļa no dižā darba. Mēs mācīsimies, lūgsim un kalposim, lai būtu Svētā Gara sabiedrības cienīgi. Tad mums būs ļauts ieraudzīt jaunos Baznīcas locekļus kā dārgus, mīļotus mūsu Debesu Tēva bērņus, un mēs tiksim vadīti, lai pabarotu viņus ar mīlestību, ar iespēju kalpot un ar labo Dieva vārdu. Un tad mēs ieraudzīsim mūsdienās to, ko dižais misionārs Amons aprakstīja gan saviem misijas biedriem, gan mums, kas tagad esam misijas biedri tiem misionāriem, kas strādā visā pasaulē:

„Lūk, tīrums jau bija nogatavojies, un svētīti jūs esat, jo jūs laidāt sirpi darbā un plāvāt ar visu savu spēku, jā, visu dienu jūs strādājāt; un raugiet, cik liels ir jūsu kūlišu skaits! Un tie tiks savākti klētīs, lai tie neietu zudumā.

Jā, vētra tos nenotrieks pēdējā dienā; jā nedz arī viesulis tos izmētās; bet, kad vētra nāks, tie tiks savākti kopā savā vietā, ka vētra nevarēs tiem piekļūt; jā nedz arī viņi tiks negantu vēju dzīti turp, kurp ienaidnieks grib tos aiznest.

Bet, lūk, tie ir Tā pļaujas Kunga rokās, un tie ir Viņa; un Viņš uzcelš tos pēdējā dienā“ (Almas 26:5–7).

Ar vienkāršu paklausību mēs varam palīdzēt Tam Kungam paņemt jērus, Viņa jērus, Savās rokās un aiznest viņus Tā Kunga rokās pie viņu un mūsu Tēva. Es zinu, ka Dievs izlies debesu spēkus uz mums, kad mēs pievienosimies tiem, kas sargā svēto dvēseļu ražu.

ATSAUCES

1. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), 149.
2. „Discourse,” *Deseret News*, 1857. gada 25. martā, 21.

IEROSINĀJUMI MĀJSKOLOTĀJIEM

Pēc tam, kad lūgšanu pilni esat studējuši šo vēstījumu, dalieties tajā, izmantojot metodes, kas mudina piedalīties tos, kurus jūs mācāt. Tālāk sniegti dažī piemēri:

1. Pēc tam, kad kāds no ģimenes locekļiem ir nolasijs vēstījuma pirmās trīs rindkopas, pajautājiet ģimenei: „Kā jums šķiet, kāpēc Tas Kungs pirms Savu mācekļu mācīšanas pabaroja tos? Kā mēs varam stiprināt jaunos Baznīcas locekļus mūsu bīskapijā (vai draudzē)?“

2. Izskatiet kopā ar ģimenes locekļiem atsevišķas evaņģēlija mācības, kuru ievērošana svētītu tos cilvēkus, kurus tie pazīst. Apspriediet to, kādā veidā tie varētu dalīties šajās mācībās vai atgādināt šīs mācības šiem cilvēkiem.

3. Ja ģimenē, kuru jūs apmeklējiet, ir bērni, apsveriet iespēju parādīt attēlu ar jēru. Pajautājiet: „Kāpēc jēri ir jāpie-skata un kāpēc par tiem ir jā rūpējas?“ Paskaidrojiet, ka cilvēkiem tāpat kā jēriem dažreiz ir nepieciešama palīdzība. Dalīties evaņģēlijā, būt draugam, vai palīdzēt citiem grūtos brīžos ir līdzīgi tam, ko labais gans dara aitu labā. Izveidojiet plānu, lai palīdzētu kaimiņam, draugam vai ģimenes loceklim, paveicot vienkāršu kalpošanu.